

Розжалобилася душа
У смутках непомірних,
Що збулась радості життя
І що опущена сама
Йде по полях безмірних.

Йде в пізню осінь. Сніг паде
І в сирій грязі тає.
Ні тут ні там, ніде, ніде,
Ніхто, ніщо її не жде,
Ніхто її не знає.

Довкола неї тишина
Така, що дзвоном дзвонить.
Така бліда, така німа,
Що в ній нічо-нічо нема,
Лиш смуток сльози ронить.

Лиш з тихим шелестом на шлях
Падуть листочки бідні,
Як той знічев'я вбитий птах...
Падуть зовсім, зовсім отак
Надій листки послідні.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Осінь»](#);